

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

ДЯВОЛСКА КОЛА

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 1994

chitanka.info

Мърдок се носеше през Великата Западна Пътна Равнина.

Високо над него, слънцето беше нажежено огнено кълбо, грейнало над безчислените хълмове и възвишения на Равнината, през която колата летеше с не по-малко от сто и шейсет мили в час. Мърдок не се спираше пред никакви препятствия, Джени беше тази, която зорко следеше за дупки и скални отломъци и едва забележимо променяше курса, толкова внимателно, че и той не усещаше кога става това.

Дори през прозорците от тъмно стъкло и защитните очила, ослепителният блясък на огряната от слънцето радиоактивна Равнина изгаряше очите му, и имаше моменти, в които му се струваше, че се носи в непроледен мрак, яхнал свръхмощен скутер, през море от сребрист пламък, под бисерна чужда луна. Зад него се вдигаха високи прашни вълни, които после бавно се спускаха към земята.

— Ще се измориш, — каза му радиото — ако продължаваш още дълго да стискаш кормилото и да се блещиш наоколо. Защо не си починеш малко? Позволи ми да замъгля стъклата. Можеш да си поспиш и да оставиш управлението на мен.

— Не — рече той. — Така искам.

— Добре — отвърна Джени. — Само ти предлагам.

— Благодаря.

Малко по-късно радиото засвири успокояваща музика.

— Спри това!

— Извинявай, шефе! Мислех, че ще ти хареса.

— Когато ми потрябва музика ще ти кажа.

— Разбрано, Сам. Съжалявам.

След краткия разговор, тишината изглеждаше още поподтискаща. Но тя беше добра кола и Мърдок го знаеше. Грижеше се непрестанно за здравето му и с нетърпение бе очаквала тази мисия.

Бяха й придали безгрижния външен вид на „Суингър“ купе: яркочервен цвят, изящни линии, обтекаемост. Но под грациозните форми на калниците се криеха ракети, иззад фаровете стърчаха зловещи дула, калибръ петдесет, в корема й беше скътана лента с пет и десет секунди гранати, а в багажника дебнеше готова за действие огнепръскачка.

...Защото неговата Джени беше смъртоносна кола със специална задача, която конструира по специална поръчка лично Архинженерът

на далекоизточната Джийемска династия и в конструкцията ѝ беше вложена цялата изобретателност на този гениален човек.

* * *

— Този път ще я хванем, Джени. Разбери ме, не исках да съм груб с теб.

— Няма нищо, Сам — отвърна тя с деликатен глас. — Програмирана съм да те разбирам.

Продължаваха да се носят през Великата равнина, а слънцето вече се спускаше на запад. Цял ден и цяла нощ бяха прекарали в търсene и Мърдок чувстваше, че е изморен. Последната Укрепена мотелобензиностанция му се струваше толкова отдавна, толкова далеч назад...

Мърдок сведе глава и очите му се склопиха.

Прозорците бавно помътняха. Облегалката се отпусна назад и ръцете му се плъзнаха по кормилото. Тялото му постепенно зае хоризонтално положение. Навън захладня, но въздухът в колата стана по-топъл.

* * *

Малко преди пет сутринта седалката го разтърси.

— Събуди се, Сам! Събуди се!

— Какво има? — изпъшка той.

— Преди двайсетина минути засякох местна програма. Съвсем накърно по тия места е имало автомобилно нападение. Веднага промених курса, вече наближаваме района.

— Защо не ме събуди на часа?

— Имаш нужда от почивка, а и сама щях да се справя.

— Сигурно си права. Разважки ми за нападението.

— Шест автомобила, които пътували на запад, били нападнати тази нощ от неопределен брой диви коли. Патрулният хеликоптер предаваше направо от мястото на инцидента. Всичките шест

автомобила са били разглобени, електронните им мозъци разбити, а пасажерите вероятно са били убити.

— На какво разстояние сме оттам?

— Две-три минути път.

Прозорците отново станаха прозрачни и Мърдок впери поглед в осветения от мощните прожектори път.

— Виждам нещо.

— Това е мястото — увери го Джени.

— Като пристигнем ще поогледам. А ти потърси инфрачервени следи. Няма да се бавя.

* * *

Вратата зад него се затвори и Джени даде газ. Мърдок измъкна джобното си фенерче и предпазливо се приближи към смачканите шасита.

Равнината под краката му беше като покрит с пясък дансинг. Навсякъде се виждаха следи от гуми.

Зад кормилото на първата кола седеше мъртвец. Вратът му беше прекършен. Смазаният циферблат на ръчния му часовник показваше 2:24. На трийсет-четиресет крачки от него се въргалиха още три трупа, две жени и млад мъж, които очевидно са били прегазени, докато са се мъчели да избягат.

И шестте коли бяха преобрънати. От тях бяха свалени колелата, както и всички по-важни части от двигателите, резервоарите им зееха отворени и празни, нямаше ги и резервните гуми. Никой от пътниците не беше останал жив.

Джени закова до него и вдигна врата.

— Сам, — повика го тя. — опитай се да извадиш кутията с електронния мозък на синята кола. Все още работи на аварийно захранване и се опитва да предава, макар и слабо.

Мърдок измъкна кутията с мозъка и се върна при Джени.

— Откри ли нещо?

— Следи, които водят на северозапад.

— Карай натам.

Следващите двадесет минути пътуваха в мълчание.

— Конвойт е бил от осем коли — най-сетне се обади Джени.

— Какво?

— Току що го чух в новините. По всичко изглежда, че две от колите са влезли във връзка с дивите. И сега са с тях. Те са издали местонахождението на конвоя и са предали останалите.

— А какво е станало с пътниците?

— Сигурно са ги елиминирали, преди да се присъединят към глутницата.

Мърдок запали цигара с треперещи ръце.

— Джени, какво кара една кола да подивее? Дали несигурността, породена от постоянния недостиг на гориво? Или желанието да разполага с неограничен брой резервни части? Защо го правят?

— Не зная, Сам. Никога не съм мислила за това.

* * *

— Преди десет години, техния водач Дяволската кола уби брат ми по време на атаката срещу неговата Укрепена бензиностанция и оттогава преследвам този черен „Кадилак“. Търсил съм го от въздуха, пеша, използвал съм и други коли преди да те имам. Въоръжени с ракети и инфрачервени детектори. Подреждал съм минни полета. Но все ми се изпълзваше, все ме изпреварваше, винаги беше на крачка пред мен. И тогава реших да построя теб.

— Знаех, че го мразиш, но все се чудех каква е причината — отвърна Джени.

Мърдок дръпна от цигарата.

— Накарах да те програмират, бронират и въоръжат така, че да станеш най-здравото, най-бързото и най-умното създание на колела, Джени. Ти си Алената лейди. Ти си единствената кола, която може да види сметката на „Кадилака“ и неговата глутница. Съоръжена си със зъби и нокти, каквито не са сънували. Този път ще ги пипна.

— Можеше да си останеш вкъщи, Сам, и да позволиш на мен да свърша тази работа.

— Не. Зная, че можех, но исках да съм там. Искам аз да давам заповедите, да натискам копчетата и да видя със собствените си очи как Дяволската кола ще се превърне в опушено скеле. Колко хора,

колко коли е унищожила? Загубил съм им броя. Трябва да я спипам, Джени!

— Ще ти я намеря, Сам.

Продължиха да се носят напред, с близо двеста мили в час.

— Как сме с горивото, Джени?

— Имаме достатъчно, дори без да броим допълнителните резервоари. — Тук следата е съвсем прясна — добави тя.

Мърдок угаси цигарата и запали нова.

— ...Някои от тях носят в себе си умрели пътници, привързани в седнало положение — рече той. — за да приличат на нормални коли. Черният „Кадилак“ го прави постоянно и колкото се може по-често сменя пасажерите. Поддържа ниска температура в купето, за да издържат по-дълго.

— Доста знаеш за него, Сам.

— Приспал бдителността на брат ми с лъжливи пътници и фалшиви номера. Накарал го да отвори вратата на неговата Укрепена бензиностанция. А след това нахлула глутницата. Казват, че „Кадилакът“ понякога променял цвета си, но винаги накрая неизменно се връщал към черния. Случвало се е дори да влиза в големи градове и да зарежда на обикновени бензиностанции, като използва фалшиви номера. А когато се приближавал бензинаджията за да получи пари — духвал яко дим! Може да имитира най-различни човешки гласове. Преследвали го, но безуспешно — следите се губели в просторите на Великата равнина...

Джени рязко смени посоката.

— Сам! Следата е доста интензивна! Отива към планините!

— Следвай я! — извика развлнувано Мърдок.

Продължиха да пътуват в мълчание. На изток се виждаха първите признания на зараждащия се ден. Започнаха да се изкачват по един полегат хълм. Постепенно наклонът се увеличи. Джени забави скорост, за да се нагоди към неравния терен.

— Какво има? — попита Мърдок.

— Не мога да карам бързо по този терен — отвърна тя. — Освен това ми е трудно да следвам дирята.

— Защо?

— Остатъчната радиация е висока по тези места — обясни Джени. — Това създава смущения в системата за проследяване.

— Не искам да ги изпуснем, Джени.

— Следата води право към планината.

— Натам! Натам!

Но скоростта продължи да пада.

— Объркана съм, Сам! Загубих следата.

— Сигурно лагерът им е наблизо — може би е пещера, или нещо подобно, където да не могат да бъдат открити от въздуха.

— Какво да правя сега?

— Дръж тази посока и търси отвори в скалата. И внимавай! Всеки миг могат да ни нападнат!

Продължиха да се носят по ниските хълмове. Джени бе повдигнала максимално шасито и беше разперила изящните си криле, които блестяха, осветени от първите лъчи на слънцето.

— Все още нищо.

— Да направим още един кръг.

— Наляво, или надясно?

— Не знам. Ти накъде би тръгнала, ако беше кола-ренегат?

— Нямам представа.

— Избери една посока.

— Добре, тогава надясно — тя пое в тази посока.

* * *

Половин час по-късно и последните остатъци от нощния мрак си бяха отишли. Утрото вече царстваше над далечния край на Равнината, небето беше оцветено като есенно дърво. Мърдок измъкна термос с горещо кафе и отпи.

— Сам, мисля че открих нещо.

— Какво? Къде?

— Ей там, в онази падина нещо чернее.

— Добре, момичето ми, поемай натам. Ракети готови за стрелба.

Изкачиха хълма и се спуснаха надолу към черната точка.

— Пещера, или тунел — рече той. — Карай внимателно...

— Топлина! Топлина! — извика тя. — Отново съм по следите им!

— Дори се виждат отпечатъци от гумите! — възкликна Мърдок.
— На прав път сме!

Летяха право към черния отвор.

— Ще влезем, но съвсем бавно — нареди той. — Мръдне ли нещо, стреляш!

Плъзнаха се под скалистия свод, подът беше от пясък. Джени изключи фаровете и мина на инфрачервени. Пред стъклото се спусна инфрачервен еcran и Мърдок огледа пещерата. Висока бе почти десет метра и достатъчно широка, че вътре да минат три коли една до друга. От песъчлив, подът стана каменист, но беше все така равен. Не след дълго се появи наклон.

— Нещо свети отпред — прошепна Мърдок.

— Виждам.

— Може би е късче небе.

Продължиха още малко и най-сетне спряха на прага пред светлината. Инфрачервеният еcran се вдигна.

Пред тях се отваряше покрит с пясък и камънаци тесен каньон. Надвисналите отгоре скали почти скриваха от погледа небето. Светлината беше съвсем слаба, но нищо необичайно не се виждаше наоколо.

Макар че по-близо...

Мърдок премигна.

По-близо, в бледата утринна светлина се издигаше най-голямото автогробище, което Мърдок бе виждал някога.

Части от коли, от най-различни марки и модели, бяха натрупани като малка планина пред тях. Наоколо се въргалиха акумулятори, гуми, от пясъка стърчаха жици и изгнили амортизори, виждаха се бронии, калници, фарове и гривни за фарове, тук имаше врати и предни стъкла, цилиндри и бутала, карбуратори, генератори, волтажни регулатори и маслени помпи.

Мърдок не можеше да откъсне поглед.

— Джени, — прошепна той. — открихме тяхното автогробище!

Една ужасно стара кола, която Мърдок дори не бе забелязал при огледа, подскочи няколко метра към тях и замря така неочеквано, както бе тръгнала. Гумите ѝ бяха спаднали почти до долу. Десният ѝ фар беше счупен, я предното стъкло — пропукано. От двигателя се носеше пронизително скърцане.

— Какво става? — попита объркан Мърдок.

— Той говори с мен — отвърна Джени. — Ужасно стар е. Спидометърът му се е превъртял толкова много пъти, че е забравил броят на милите, които е изминал. Мрази хората, защото, както казва са го обиждали винаги, когато са могли. Той е пазачът на гробницата. Твърде стар е, за да излиза на набези с останалите и за това е останал да пази резервните части. Не може да се поправя сам, както по-новите модели и трябва да разчита на благоразположението на другите. Настоява да му кажа какво търся тук.

— Попитай го къде са другите.

Но още докато произнасяше тези думи гласът на Мърдок беше заглушен от рева на десетки форсирани докрай двигатели и не след дълго ехтеше цялата долина.

— Паркирали са на отвъдния край на гробището — рече тя. — Всеки миг ще се понесат насам.

— Няма да стреляш, докато не ти кажа — той се приведе зад кормилото и продължи да наблюдава през перископа. — Кажи им, че си дошла да си присъединиш към глутницата и че си елиминирала твоя шофьор. Опитай се незабелязано да се приближиш към черния „Кадилак“.

— Няма да ми позволи — отвърна тя. — В момента говоря с него. Може да предава чак от другия край на гробището без никакви затруднения. Казва, че ще изпрати шест от най- мощните си привърженици за да ме ескортират, докато реши какво да прави с мен. Заповяда ми да продължа напред бавно и да чакам нови нареддания.

Заобиколиха ги два „Линкълн“, два черни „Мерцедес“ и един „Крайслер“, готови да ги таранират, ако се наложи.

Мърдок продължаваше да виси прегърбен над кормилото и да се преструва на умрял. Не след дълго от неудобната поза започнаха да го болят ръцете. Най-сетне Джени заговори отново:

— Той ми нареди да се отравя към далечния край на гробището, да паркирам в една ниша и да изчакам прегледа на неговата аварийна кола.

— Не можем да му позволим — отвърна Мърдок. — Карай натам. Ще ти кажа какво ще направим след като видя какво има оттатък.

„Мерцедесите“ им направиха път и Джени пое бавно в указаната посока. Мърдок надничаше с крайчеца на окото. Колата заобиколи издигащата се нагоре купчина от авточести.

Не по-малко от петдесет коли ги чакаха на отвъдния край, разположени в боен ред само на стотина метра от тях. Пътят напред беше пътно блокиран, отзад шестте коли от ескорта направиха същото с изхода на каньона.

В най-далечния край на редицата, защитена от гъсто скучените около нея автомобили, стоеше в очакване Дяволската кола.

Била е строена в ония далечни времена, когато автоинженерите са проектирали колите с размах. Корпусът ѝ беше огромен, ярко блестяха стоманените й лайсни, а зад кормилото се хилеше оголен череп. Хромираният й радиатор рязко контрастираше с черния цвят на боята, фаровете бяха като мътнокехлибарените очи на насекомо. Мощ се криеше във всяка извивка и гънка, крилата на задните стопове бяха като плавници на хищна риба, готова всеки миг да потъне в морето от сенки, за да се вкопчи смъртоносно в своята жертва.

— Ето я! — прошепна Мърдок. — Дяволската кола!

— Колко е голям! — възклика Джени. — Никога не съм виждала толкова голяма кола!

Продължиха напред.

— Каза ми да паркирам в онази ниша — рече тя.

— Карай бавно натам. Но не влизай вътре — нареди ѝ Мърдок.

Колата описа широк завой и намали.

— Провери всички оръжейни системи.

— В пълна бойна готовност.

Нишата беше само на десетина метра от тях.

— Когато извикам „сега“ ще изключиш от скорост и после ще завъртиш на сто и осемдесет градуса — но бързо! Искам да стане неочеквано. Не се беспокой — никой от тях не може да го направи. След това ще откриеш картечен огън с петдесет милиметровите и ще изстреляш ракетите по „Кадилака“, после правиш десен завой, поемаш към изхода и обсипваш всичко наоколо с огнепръскачката — трябва да подпалиш шестимата отзад...

— Сега! — изрева той и подскочи на седалката.

Колата се завъртя рязко и той потъна назад, чуваше дрезгавия пукот на оръдията. Докато му се проясни пред очите няколко коли пред

тях вече горяха.

Дулата на оръдията се бяха подали напред и Джени брулеше редиците от коли с убийствен оловен дъжд. Тя се разтърси леко в мига, в който изстреля две ракети и след това се понесе с пълна газ, а цяла глутница коли се мъчеше да й пресече пътя.

Джени направи рязък завой и пое в посоката, от която бяха дошли — към югоизточния край на гробището. Оръдията гърмяха от упор по отстъпващия назад ескорт, за миг в задното огледало Мърдок успя да зърне издигащия се огнен стълб.

— Изпусна го! — извика ядно той. — Изпусна черния „Кадилак“! Ракетите попаднаха в колата пред него!

— Зная! Съжалявам!

Три от колите пред тях се разпаднаха от убийствения огън. Други две побързаха да се скрият в тунела. Шестата изглежда ги бе изпреварила преди това.

— Ето го — идва! — посочи с ръка Мърдок. — От другата страна на гробищата! Убий го! Убий го!

Но в този миг древният пазач на гробищата се изпречи пред тях и пое върху себе си оръдейния огън.

— Целта е блокирана!

— Изблъскай тая раздрънканата таратайка! Трябва да затворим тунела! Не позволявай на „Кадилака“ да се измъкне!

— Не мога! — извика тя.

— Защо?

— Просто не мога!

— Това е заповед. Бълскай я и затвори тунела!

Оръдията се насочиха към гробаря и покосиха изгнилите му колела.

„Кадилакът“ профуча пред тях и се скри в тесния проход.

— Ти му позволи да се измъкне! — изкрештя той. — След него!

— Слушам, Сам! Старая се! Не викай. Моля те, не викай!

Тя побърза да се насочи към тунела. Отвътре се чуваше ревът на мощната кола, която им се бе изплъзнала току що.

— Не стреляй в тунела! Ако го удариш ще ни затвори пътя!

— Зная! Няма да стрелям.

— Пусни няколко десетсекундни гранати зад нас и дай газ. Може би ще успеем да блокираме изхода за останалите.

Внезапно излязоха от тунела и ги заля сънчева светлина.
Наоколо не се виждаха никакви други коли.

— Открий топлинната следа — нареди той — и карай след нея.

Хълмът зад тях се разтърси от мощна експлозия, земята потрепера, после всичко утихна.

— Тук има толкова много следи... — промърмори тя.

— Знаеш какво ни трябва. Най-голямата, най-широката, най-горещата! Намери я! Карай след нея!

— Мисля че я открих, Сам.

— Окей. Карай с максимална за терена скорост.

Мърдок напипа бутилката с бърбън и отпи гълтка. После запали цигара и впери поглед в далечината.

— Защо го изпусна? — попита с мек глас той. — Защо го изпусна, Джени!

* * *

Най-сетне Джени отговори:

— Защото за мен той не е бездушен предмет. Много злини е сторил на коли и хора и това е ужасно. Но има нещо в него — нещо благородно. Начинът по който е обявил война на целия свят, Сам, война за свобода. Силата, с която е наложил властта си над тези подивели машини, размахът с който действа за да си осигури резервни части и гориво в необходимите количества Сам, за миг там, по време на битката ми се прииска да се присъединя към неговата глутница, да се нося редом с него през Великата равнина, да разбивам с ракетите си вратите на Укрепените бензиностанции за него... Но не можех да те елиминирам, Сам. Построена съм за теб. Прекалено опитомена съм. И прекалено слаба. Ала не можех да застрелям и него и затова нарочно промених прицела. Не бих могла да те елиминирам, Сам, повярвай ми.

— Благодаря — отвърна той. — Програмиран пепелник.

— Съжалявам, Сам.

— Млъквай, не, недей още. Първо ми кажи какво смяташ да направиш, за да го открием.

— Не зная.

— Мисли по-бързо. Виждаш ли оня прашен облак отпред, мисля че ще е най-добре ако караш натам. Почакай само да научат в Детройт. Ще има да се смеят, преди да им кажа, че искам да ми заплатят неустойка.

— Аз не съм с по-примитивна конструкция и дизайн. Знаеш добре това. Просто съм...

— По-емоционална — довърши Мърдок.

— ... точно това щях да кажа — съгласи се тя. — Не съм се срещала с кой знае колко коли, освен ония младоци в халето, преди да ме откарат при теб. Нямах си и най-малка представа какво е това дива кола и никога преди не съм бълскала никакви други автомобили — само мишени. Бях млада и...

— Невинна — рече Мърдок. — Добре. Колко сантиментално. Приготви се да унищожиш следващата кола, която се появи пред нас. И ако се случи да е приятелят ти, и си позволиш за втори път да не стреляш — считай че сме загубени!

— Ще се постараю, Сам.

Колата пред тях внезапно спря. Беше жълтият „Крайслер“. Две от гумите му бяха спукани.

— Пропусни го! — нареди Мърдок. — Пести амуниции за поважни цели.

Профучаха покрай изтощената кола.

— Нищо ли не каза?

— Автомобилни ругатни — отвърна тя. — Едва ли ще ти говорят нещо.

— Ама колите наистина ли се псуват? — изкикоти се той.

— И това се случва — рече Джени. — Колкото са по-примитивни — толкова по-често. А най-много при задръствания на магистралата.

— Кажи ми някоя мръсна дума.

— Не искам. Ти за каква кола ме имаш?

— Съжалявам — рече Мърдок. — Забравих, че си лейди. Наистина, забравих.

Откъм радиото се разнесе яростно изщракване.

Продължиха да се носят напред, в подножието на планината. Мърдок пийна още малко уиски, после мина на кафе.

— Десет години — мърмореше си той. — Десет проклети години...

Всичко свърши още преди да разбере, че е започнало.

В мига, в който минаваха покрай един оранжев, каменен масив, иззад него ненадейно се появи Дяволската кола. Тук ги беше издебнала в засада — разбрала, че не ще може да надбяга Алена лейди — и сега се носеше право към тях, готова за последна битка.

Джени натисна рязко спирачки и се поднесе на една страна. В същия миг проговориха петдесет милиметровите оръдия, предните калници се повдигнаха и колата се разтърси от изстреляните ракети, после се завъртя на място, зацепи с бронята близките камънаци, изстреля още две ракети, а оръдията продължаваха да бълват картечен огън, докато се изпразниха пълнителите, и ударниците затракаха на халост. Най-сетне настъпи тишина. Пред тях на хълма се издигаше огромен димен стълб.

Мърдок седеше, разтреперан, без да откъсва поглед от огненото зарево на фона на утринното небе.

— Ти успя, Джени. Ти го уби. Ти успя да убиеш Дяволската кола. Направи го заради мен.

Но тя не отговори. Двигателят изръмжа, колата направи остьр завой и се понесе към най-близката Укрепена станция и цивилизацията.

* * *

Следващите два часа пътуваха мълчаливо, Мърдок продължи да се налива с бърбън, кафе и да пуши.

— Джени, кажи нещо — повика я той. — Какво има? Кажи ми.

Говорителите изпрукаха и после се разнесе тихият й глас:

— Сам... той ми говореше, докато се носех надолу по хълма към него...

— Е, и какво ти каза? — извика нетърпеливо Мърдок.

— Каза ми: „Слушай, защо не елиминираш твоя шофьор и да тръгнеш с мен? Искам те, Алена лейди, искам да си до мен, да сме двамата. Заедно никога не ще успеят да ни хванат.“ А аз го убих.

Мърдок мълчеше.

— Каза го, за да ми отвлече вниманието, нали Сам? За да спре атаката ми и после да ни удари челно, нали? Не е говорил сериозно,

нали Сам?

— Разбира се, че не — кимна Мърдок. — Разбира се, че не.
Просто нямаше друг изход.

— Да, предполагам, че е така. Но, все пак, не мислиш ли, че може би наистина е искал да се присъединя към него — искам да кажа, когато се появихме в началото?

— Може би, момичето ми. Ти си доста добре екипирана.

— Благодаря — отвърна тя и изключи говорителите.

Но преди да го стори, до ушите му достигна странен, механичен звук, който по ритъм като че ли напомняше ругатня, или молитва.

Мърдок поклати глава и погали нежно с трепереща ръка меката седалка до него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.